

Årsskrift for
Roskildenser-Samfundet

roars kilde

Nr. 88 - Juni 2006

Indhold

Generalforsamling	side 3
Formandens beretning 2005	side 4
Rektors translokationstale 2005	side 6
Nye kræfter	side 11
Mindeord ved J. J. Skous død	side 12
Roskildenser-Samfundet fylder 90 år	side 14
Rektor Boëtius og hans lærerkollegium	side 15
Åbent hus på Domkirkepladsen	side 16
Indvielsen af Roskilde Katedralskoles udbygning og modernisering . . .	side 17
Anders Mouridsen: Indtryk fra L.A.	side 18
Flemming Karlsen: Om skolen i 1950erne	side 22
Tanja Gyldengren: Den afrikanske virkelighed	side 23
Roskildenser-Samfundets bestyrelse	side 25
RKS jubilarer 2006	side 26

Forsiden:

Den originale RKS-nål. Sidst produceret i 1962. Nu fremstillet igen i begrænset antal.

Nålen er af guld og emalje i farverne hvid og rød.

Nålen findes i to udgaver. Med en lille sikkerhedsnål bagpå eller med en lang nål til revers.

Kan købes ved henvendelse til skolens kontor eller ved jubilærfesten den 10. juni 2006.

Pris 50 kr.

Generalforsamling 2006

Lørdag den 10. juni 2006

Generalforsamling og jubilærfest afholdes lørdag den 10. juni 2006 på Katedralskolen, Holbækvej, Roskilde.

Kl. 16.00 GENERALFORSAMLING med følgende dagsorden:

1. Beretning.
2. Regnskab.
3. Studie- og uddannelsesafdelingen og Rejselegatet.
4. Indkomne forslag.
5. Fastsættelse af kontingent.
6. Valg af bestyrelse.
7. Valg af revisor.
8. Eventuelt.

Kl. 17.00 JUBILÆRFEST på skolen:

»Get together«. Velkomstdrink.

Festmiddag inkl. 1/2 fl. rød- eller hvidvin, kaffe.

Pris pr. kuvert kr. 400,-. (Beløbet opkræves ved middagen

- bedes ikke sendt i forvejen).

Efter middagen dans. Aftal deltagelse med klassekammerater.

Festlig påklædning.

Tilmelding af medlemmer til årsfesten senest fredag den 2. juni til Henrik Sørensen, Humleorevej 20, 4140 Borup, telefon 57 53 35 20, e-mail hes-anl@privat.dk, med angivelse af årgang og klasse.

Jubilæarer bedes tilmelde sig på udsendte kort.

Med venlig hilsen og PÅ GENSYN

Bestyrelsen

PS! Roskilde Katedralskoles Biblioteksforening afholder generalforsamling på skolen kl. 15.00.

Generalforsamling 2005

Referat af Roskildenser-Samfundet generalforsamling den 4. juni 2005

Det er så den 89. generalforsamling medregnet den stiftende den 28. oktober 1916. Det er altså den 88. beretning, der aflægges i dag.

Vores formål er:

At vedligeholde forbindelsen og styrke sammenholdet mellem gamle elever fra RKS. Vi skal støtte og hjælpe gennem lån og legater. Vi skal også »fremme, hvad der tjener til gavn for skolen«.

Vi har igen i år arrangeret en »rigtig« års- og jubilærfest med at samle 10, 15, 20, 25, 30, 40, 50, 60, 65-jubilæarer.

De yngre årgange prøver vi at finde gennem nogle »udvalgte« nøglepersoner.

Vores fest er således for både yngre og ældre skolekammerater. Vi har derfor valgt at dele os i flere grupper.

Det er desværre fortsat et problem, at deltagerantallet er svingende. Det betyder, at hvis der ikke er deltagere nok, giver festen underskud. Det må vi så dække af foreningens kasse, men den har også sine store begrænsninger.

For vore medlemmer og vore »runde« jubilæarer har vi vort RoarsKilde som det årlige bindeled.

Skolens nye vilkår som delvis »selvsty-

rende« gør det nødvendigt for skolen at profilere sig på en anden måde end vort budskab gennem RoarsKilde, hvorfor skolen i dag udgiver sit eget årsskrift.

Vi håber stadig at kunne udgive RoarsKilde som hidtil. I år i en lidt mere enkel form, som vi håber er tilfredsstillende for medlemmerne.

Vores dygtige sekretærteam holder styr på medlemmernes adresser og har et kæmpearbejde med at finde alle jubilæarerne. Vi er dem megen tak skyldig. Særlig tak til Trine Møller, dels for at passe vores nye e-postkasse, men også løbende at opdatere adresselisterne. Det er jo så, desværre for hende, nemt, når hun er ansat på skolens kontor.

I forbindelse med beretningen vil jeg gerne efterlyse flere specielt yngre blandt vore medlemmer, der vil give en hånd med.

Dels er der hjælp til adressesøgning på vore jubilæarer. Dels vil vi gerne have hjælp i forbindelse med udsendelsen af RoarsKilde til vore medlemmer og jubilæarer.

Igen skal der være en opfordring til at meddele adresseændringer, men også at fortælle om klassekammerater, der skifter adresse m.v. Dette skal så ske til skolen, der nu er vores sekretariats adresse, vores e-postkasse.

R O A R S K I L D E

Roskildenser-Samfundet bør have en hjemmeside (med et link til og fra skolen.) Vi efterlyser, hvem der vil hjælpe os hermed.

Vores næstformand Flemming Wahrén er indtrådt i RKS-bestyrelse. Skolens bestyrelse.

Som deltagerne i denne generalforsamling og vore læsere af RoarsKilde har bemærket, sker der en ombygning af skolen. I centralgarderobens østende indrettes nyt lærerværelse, og det gamle ændres til klasseværelser. Skolens bibliotek er flyttet til den nye bygning, atriumgården, og skolens kontor er ombygget, og der indrettes studierum. Også nyt kantinekøkken er det blevet til.

Tillige er det blevet muligt at huse endnu flere klasser. I august 2005 12

nye 1.g. klasser. Vi er så oppe på 31 klasser. Trods dette har skolen desværre måttet henvise adskillige søgende elever til andre af byens gymnasier.

Jeg har bedt rektor Claus Niller Nielsen i forlængelse af beretningen fortælle om biblioteksforeningens virke. Der skal mange fremtidige timer og penge til at få den fuldstændige registrering. Hertil skal bruges midler til restaurering af de gamle bøger, hvoraf nogle er unika.

Afsluttende en tak til rektor Claus Niller og skolens personale specielt pedel Fathi, som bistår os med års- og jubilarfesten.

Endelig tak til bestyrelsen for godt samarbejde i det forløbne år.

J. J. Skou

Tænk hvis...

Tænk hvis alle dimittender meldte sig ind i Roskildenser-Samfundet. Den årlige udsendelse af *roars kilde* ville give en bedre ajourføring af adresseoplysninger. Det ville blive lettere at styrke og vedligeholde sammenholdet mellem gamle elever. Flere medlemmer - flere penge. Til at hjælpe og støtte gennem lån og rejselegater.

Og det store arbejde med at indkalde til jubilarfesterne ville blive lettere. For det er sjældent, at vi modtager et kort fra en flyttemappe. Så meld dig ind i Roskildenser-Samfundet. Til gavn for dig selv. Til gavn for skolen.

Er det en feberfantasi? Brug alligevel det vedlagte girokort. Så er du medlem!

»At turde miste sig selv for en stund«

Translokationstale 2005 Roskilde Katedralskole

Når man som rektor står fredag formiddag på årets sidste dag og skal ønske god sommerferie til skolens 2.g'ere, er det nærliggende at tænke: »Gad vide om de nu vokser, påtager sig opgaven og bliver lige så ansvarsfulde som de 3.g'ere, skolen senere samme dag skal tage endelig afsked med.«

Ligeså tænkte jeg om jer for præcis et år siden. Gad nu vide, om I nu også hen over sommeren og i løbet af 3.g ville udvikle jer til de ansvarsfulde, glade unge mennesker, der nu sidder foran mig.

Det er dejligt også i år at konstatere, at jeg ingen grund havde til bekymring. Det har været en fornøjelse at følge jer, og det er dejligt at kunne stå her i dag og skue ud over denne helt vidunderlige forsamling af glade unge studenter.

Alle studenterårgange er for mig noget særligt og rummer gode oplevelser, der tilhører lige netop jeres årgang. Det, der bl.a. har kendetegnet jer, har været, at I har ydet en ekstra indsats for, at der skulle være rart at gå her på skolen. Det har blandt andet givet sig udslag i, at vores »fredags råhygge« atter er blevet velbesøgt såvel af udøvende musikere som af tilhørere. Mange blandt jer var drivkraften i Operation Dagsværk og det overordentlig fornemme resultat, vi opnåede i den sammenhæng, og I har på en positiv og sjov måde stillet skarpt

på begrebet »Ren Skole«. Ikke mindst var netop jeres årgang en vigtig del af det hold, der stod for den yderst vellykkede opførelse af musicalen West Side Story. Men jeg vil også gerne benytte lejligheden til at sige tak til hver af jer for det allervigtigste, nemlig den gode og positive stemning i hverdagen, hvor I udtrykker, at I bekymrer jer om hinanden og andre mennesker. Denne positive holdning og tilgang er ikke givet.

I sin fremragende bog »Kronprinsessen«, der foregår i et fiktivt politisk miljø omkring en ung kvindelig miljøminister, beskriver Anne Vibeke Holst en samtale mellem den kvindelige miljøministers mand og statsministerens frue. De taler om, hvad de hver især vil have ud af livet, og statsministerfruen siger:

»Det skal jeg sige dig ... Min dagsorden er at få et spændende liv. At tjene kugler nok til også at leve en behagelig tilværelse, så jeg for eksempel kan rejse på ferie tre-fire gange om året, ha' en lejlighed i Nice og bo på nogle fede hoteller. At få masseret min forfængelighedsmuskel, at få læssevis af den ros, som jeg aldrig fik nok af i min barndom, at konkurrere og vinde over mine rivaler, berunder min søster, at tilbringe mest mulig tid med interessante og indflydel-

sesrige mennesker ... og få masser af rødvin og sex, når jeg har lyst. Kort sagt at designe et liv, som virker så meningsfuldt, at jeg ikke rammes af eksistentiel krise oftere end højest nødvendigt.«
Citat slut.

Citatet sætter fokus på et af livets vigtigste spørgsmål:

Hvordan skal jeg bruge mit liv?

Handler livet om mig alene?

Eller handler livet også om hensynet til andre, om samvær og om fællesskab?

For de fleste af os er livet ikke et sort-vidt valg mellem hensynet til sig selv og hensynet til fællesskabet, sådan som statsministerfruen udtrykker det. Så enkelt kan det ikke opstilles. Snarere handler livet om, hvordan vi på samme tid tager rimelige hensyn til egne behov, drømme og ambitioner, hjælper andre og tager del i de fælles opgaver.

Det kan være fristende at lade »den indre svinehund« styre ens handlinger og følelser, være impulsiv og rage til sig, men det er sjældent det, der giver den største tilfredsstillelse i livet, og det er ikke de værdier, vores fælles danske kultur - og vores skole for den sags skyld - er bygget op omkring.

Når jeg ser mig omkring blandt jer, så er det snarere holdningen »Hvad kan jeg gøre ...«, der er styrende for den enkeltes handlinger. Det er det, der gør, at I knoklede på i forbindelse med Operation Dagsværk, og at I sammen med jeres kammerater fra 1.g og 2.g i dette skoleår også opnåede et fantastisk flot resultat. Det var flot gået og noget, I kan være stolte af.

Vi, der er ansat her på RKS, forsøger efter bedste evne at skabe de mest optimale rammer for et godt samvær og fællesskab, men det er jer, og alene jer, der har skabt indholdet i fællesskabet. Det kom som nævnt også til udtryk ved jeres store engagement og indsats i forbindelse med West Side Story.

Historien i West Side Story er desværre sørgelig aktuel med nedskydningen af en ung palæstinenser på Nørrebro i København.

Det er ikke skyderi, bandekrig og blodhævn, der skal definere de grundlæggende værdier i vores samfund, men demokrati og fællesskab. Danmark er et rettsamfund, og uoverensstemmelser klares af domstolene i retssalen. Og løsningen er ikke, at den ene part må flygte ud af byen over hals og hoved.

Et sted i West Side Story siger Riff, som er bandeleder fra »The Jets«:

»Uden en bande er man forældreløs. Men i en bande er man sammen, og når ens bande er den bedste, så er det bare lykken.« Citat slut.

Men det er vigtigt at være opmærksom på, at det Riff her taler om, er sammenhold. Og sammenhold kan opstå uden, at der er tale om bander, der definerer sig med udgangspunkt i deres modsætning til omgivelserne, i stedet for at definere sig som en del af den omgivende verden.

Her på RKS har vi ikke bander, men vi har masser af sammenhold. Jeg håber, at I har været glade for det sammenhold, I har været en del af her på RKS. Der er ingen tvivl om, at I vil kunne bygge videre på det på jeres rejse videre i livet.

En særlig illustration af dette sammenhold kom i forbindelse med jeres deltagelse i vores orienteringsaften for kommende elever, som også i år var en stor succes. Jeg plejer sjældent at fremhæve enkeltpersoner, for successen er i så udstrakt grad et resultat af en holdindsats. Jeg har alligevel svært ved ikke at fremhæve Maria fra 3x og Mads fra 3c, der holdt årets elevtale for de mange fremmødte kommende elever og forældre. Særligt gjorde det indtryk, da I - med hjælp fra Julie og Janek - som afslutning på jeres tale sang et par strofer fra det gamle Kaj og Andrea nummer: »men selv om der er forskel på os to - så er vi gode venner, kan I tro«.

Det var en flot illustration af, at her på skolen går der mange forskellige typer elever, men at vi alle gør vores bedste for at give plads til alle og for at behandle hinanden ordentligt. Når jeg var så glad for netop denne afslutning, er det, fordi jeg synes, at I netop her fangede essensen af den gode stemning, en stemning, som I om nogen har været med til at skabe de tre år, I har gået her. Husk teksten fra »Kaj og Andrea«, når I nu går videre ud i livet og skal finde ud af, hvad I hver især kan få ud af det. Selv om der er forskel, så er vi gode venner, og der skal være plads til alle, også dem, der er anderledes end én selv. For små to uger siden offentliggjorde ugebrevet Mandag Morgen en ny undersøgelse, der kortlægger de værdier, der præger unge i Norden. Jeres generation betegnes der som »MeWe-generationen«, dvs generationen, hvor de unge er individualistiske og samtidig

er afhængige af tætte relationer og tror på fælles løsninger.

Lederen af undersøgelsen Mats Lindgren betegnede det således:

»De (unge) tror stadig på fælles løsninger, samfundsløsninger. De er ikke så optagede af at eliminere velfærdsstaten. De støtter den faktisk. De er jo født ind i den, og spørgsmålet er, om ikke netop velfærdsstaten er en af årsagerne til, at deres individualitet kan blomstre. Man kan sige, at det er en slags base for deres stærke ønske om at afsøge så mange muligheder som muligt.« Citat slut.

Jeg synes, der er meget, jeg kan nikke genkendende til i den analyse.

I har høj selvtilid, hvilket bla kommer til udtryk ved, at I er gode til selv at træffe valg og stole på egne vurderinger. I kan begå jer i mange miljøer og er gode til at omstille jer. Derfor er det måske mere præcist at beskrive jer som »dividuals« frem for individuals. Som »dividuals« er I kendetegnet ved, at i dag er I pæne studenter, næste søndag er I festivalgængere, ugen efter måske piccoline i et advokatfirma, til august studerende osv.

Desuden er I MOKLOFS som betyder: Mobile Kids with a Lot Of Friends, dvs. de nære relationer og venner betyder meget for jer. Og teknologi opfatter I som redskab og bruger den til altid at være »online with the world«.

Når I påtager jer et erhvervsarbejde, er det både for at have det sjovt og som et redskab til at få flere muligheder. Og netop det er det mest centrale for jeres generation: At have så mange muligheder som muligt. Det er nemlig mulighe-

derne, der sikrer realiseringen af mål og drømme og ikke mindst sikrer, at I kan bestemme over jeres eget liv.

Vi har de sidste tre år forsøgt at hjælpe og støtte jer således, det var mulig for jer at nå jeres mål og få opfyldt jeres ambitioner og sikre, at der er åbnet for flest mulige muligheder i videre uddannelse, i arbejdslivet og i livet i det hele taget.

Den 12. juni 1987, altså for 18 år siden, holdt USAs daværende præsident Ronald Regan tale foran Brandenburg Tor i Berlin. Det var dengang, Berlin stadig var delt i Øst og Vest. Cirka midtvejs i talen sagde Regan direkte henvendt til den daværende Sovjetiske ministerpræsident Gorbatjov: »Mr. Gorbatjov: tear down this wall.«

Inspireret af dette udtryk, har en af skolens elever i det forløbne år skrevet på væggen nede ved billedkunstlokalerne: »Mr. Niller - Tear down this wall«. Til det vil jeg sige: Jeg håber, at vi her på skolen har bidraget til, at I har fået revet nogle mure ned i den forstand, at I har fået flere muligheder, et bredere udsyn og en større tolerance over for andre. Men også, at I selv vil fortsætte med at rive mure ned og skabe udvikling for jer selv og andre.

Men livet handler ikke kun om at ville. Det handler også om at turde. Det nytter ikke at have ambitioner og mål, hvis man ikke tør forfølge dem og udnytte de muligheder, der dukker op på vej gennem livet. Derfor skal I ikke kun spørge: »hvad kan jeg få ude af livet?«, men også sige: »hvad tør jeg få ud af livet?«

Den berømte danske filosof Søren Kierkegaard, som levede fra 1813-1855, har engang sagt: *»At turde er at miste fodfæste for en stund. Ikke at turde, er at miste sig selv«*. Citat slut.

At leve livet fuldt betyder, at man må tage chancer for at opnå de mål, man sætter sig. At turde satse. At miste fodfæste for en stund.

»Ikke at turde,« siger Kierkegaard, er »at miste sig selv«.

Hvis du ikke tager chancen for at realisere dine drømme, må drømmene i sidste ende dø - og du mister dig selv.

I skal derfor ud og »miste fodfæste for en stund«. Jeg er sikker på, at I har fået fundamentet her, så I er i stand til at finde fodfæstet igen i nye sammenhænge og i nye omgivelser.

Netop hos Kierkegaard er modsætningen mellem det at leve et uforpligtende liv i nuet over for det at leve et ansvarsfuldt, pligtopfyldende og ordnet liv, en af tilværelsens væsentligste problemstillinger.

Søndagsavisen bragte sidste sommer en artikel om den ældre dame, der arvede en vinkælder fra sin mand. Vinen havde manden gemt til »en særlig festlig lejlighed«. Slutresultatet blev, at kvindens efterkommere måtte hælde al vinen ud, fordi den var blevet udrikkelig som følge af, at den havde været gemt for længe - »til særlige festlige lejligheder«, som aldrig indfandt sig.

Historien fik mig til at tænke på min egen barn- og ungdom i 1950-erne og 60-erne. Her var det almindeligt - og ikke bare hos os, men også hos alle mine klassekammerater - at når vi fik

nyt tøj, så blev det hængt til side og sparet til de »særlig festlige lejligheder«. Det var så sandelig ikke noget, vi fik lov til at gå med i hverdagen. Tænk hvis man fik slået hul på de nye bukser. Resultatet blev, at jeg sjældent nåede at slide tøjet op, før jeg var vokset fra det. Fornuften var i højsædet, og der var sjældent plads til udskejelser - til at tage chancer.

Den opdragelse slås jeg - og sikkert mange på min alder - med endnu, selv om vi nok er blevet bedre med årene til at miste fodfæstet for en stund og nyde livet.

Jeg skal skynde mig her at indføje - ikke mindst, fordi mine forældre er til stede her i aften - jeg har haft en fantastisk barndom, og vi havde rigtig mange gode oplevelser for små midler.

Konklusionen af disse to små historier er, at man skal passe på med at udsætte nydelsen, til det er for sent. Nyd livet og nyd øjeblikket - men gør det med omtanke og fornuft.

Lige nu er disse overvejelser formodentlig ikke nærværende for jer, fordi I i dette øjeblik nyder livet med god grund. Og det er jer vel undt. I er på alle måder centrum i jeres eget liv, og I er det sammen med nogle af dem, I har levet med i tykt og tyndt de sidste tre år.

Men også I bliver ældre, og også for jer vil afvejningen af fornuft og følelse melde sig.

Spørgsmålet om alder fik mig til at tænke på følgende lille historie:

For nylig kørte jeg i bil med mine to yngste børn, og vi snakkede lidt om det at gå i gymnasiet. Josefine på 10 år sagde: »Far hvis du stadig er rektor på Katedralskolen, når jeg skal i gymnasiet, så vil jeg på Amtsgymnasiet.«

Jeg svarede, at når hun skulle i gymnasiet, så var jeg kun 57, og der regnede jeg da fortsat med at være rektor.

Så lød det fra lillebror på 8: »Men når jeg skal i gymnasiet, så er du i hvert fald holdt op.«

»Nej, så er jeg da kun 60,« svarede jeg. »Der er mange rektorer, der er 60 år.«

Hertil kommenterede Josefine: »Ja, paven er da 80 år, og han er kun lige begyndt.«

Så I har også masser af tid foran jer - I skal nok nå det hele.

I skal nu holde en velfortjent ferie, som for mange af jer starter på Roskilde Festival. Når så festival og ferie er overstået, så er det op i omdrejninger igen. Så er det om at komme i gang med videre uddannelse.

En del af jer vælger at tage et sabbatår efter studentereksamen. Nogle - forhåbentlig få - ender i sabbatfælden, hvor det ene sabbatår tager det andet. Det er uheldigt, for det kan være svært at komme i gang igen, hvis man har været væk fra bøgerne i længere tid, og man har vænnet sig til at tjene penge.

Som min 8-årige søn William tørt sagde i Store Bededagsferien: »*Det er kedeligt at holde ferie, far - man lærer ikke en skid*«.

Det er jo egentlig kloge ord, så husk det. Ferien kan også blive for lang!

Det værste ved translokationer er afskeden. Som jeg sagde i min indledning, så er det svært først at se jer komme til RKS som store børn, følge jeres vækst i de tre år I er her, lære jer at kende med de mange ressourcer, I har og som I har brugt på at gøre RKS til et bedre sted at

være. Og så se jer forsvinde videre i livet, med et farvel til RKS.

Men sådan er livet. Det ved vi godt.

Med de ord og med ønsket om at I må få et rigtigt godt liv, ønsker jeg jer hjertelig til lykke med eksamen.

Claus Niller, rektor

Nye kræfter

Roskildenser-Samfundet

Foreningens formål er at vedligeholde forbindelsen og styrke sammenholdet mellem gamle elever fra Roskilde Katedralskole.

Vi kan herudover yde studie- og uddannelseslån til medlemmerne og give rejselegater efter ansøgning fra dimitterende.

Vi kan også fremme, hvad der tjener til ære og gavn for skolen.

Dette har vi så gjort siden Samfundet blev stiftet i 1916.

Det vil vi gerne blive ved med.

I det daglige varetager bestyrelsen de nødvendige opgaver

Hovedopgaverne er at finde adresser på årets jubilare og at formidle vores medlemsblad Roarskilde.

Finder du, at du kan afse tid til det af og til spændende job at finde adresser på jubilarene eller medvirke til at gøre

vort medlemsblad Roarskilde bedre eller måske kreere en hjemmeside til foreningen, er du mere end velkommen. Enten som medlem af bestyrelsen eller som »løsarbejder«.

Vi vil også gerne have hjælp til at gøre vore års- og jubilarfester endnu mere attraktive for jubilarene og vore medlemmer.

Som tillægsgevinst får du mulighed for at følge dine egne skolekammeraters videre forløb i tilværelsen og mulighed for at følge skolen i fremtiden på tæt hold.

Ring, skriv eller mail til en af bestyrelsen om du er interesseret!

Vi håber at du har lyst til at prøve kræfter med vores gøremål.

Vi savner dig!

Bestyrelsen

Mindeord om Roskildenser-Samfundets formand

Jens Jørgen Skou

Advokat J. J. Skou døde den 16. marts 2006 efter længere tids sygdom.

Dermed har Roskilde Katedralskoles gamle elevforening mistet sin formand siden 1986.

Jens Jørgen vil efterlade et stort tomrum i foreningens bestyrelse, som bliver svært at udfylde, bl.a. fordi han ved bestyrelsesmøderne effektivt evnede at samle trådene fra bestyrelsens forskellige udvalg og konkludere derudfra, så vi kunne arbejde videre med opgaverne.

Jens Jørgen nærrede meget varme følelser og en stor trofasthed over for sin gamle skole og arbejdede til hver en tid for at opfylde foreningens motto: At vedligeholde forbindelsen og udbygge sammenholdet mellem gamle elever fra Roskilde Katedralskole.

Det siger en del om Jens Jørgens personlighed, at han altid tog meget hjerteligt imod de unge medlemmer fra de sidste 2 årganges studenter, som vi efter foreningens love fik indvalgt i bestyrelsen hvert andet år, og han var altid imødekommende og lydhør overfor deres meninger.

Gennem mange år tog han ordet ved translokationsfesterne, dels for at udde-

le rejslegater og dels for indtrængende at opfordre årets studenter til at holde kontakt med hinanden i årene fremover – både til glæde for dem selv og for at lette os i arbejdet med at finde fremtidige jubilarer.

Han vidste, hvor meget kontakten til gamle kammerater betød, det sås tydeligt ved de årlige jubilærfester. Rent personligt glædede han sig til i sin egen skab af formand for RS at fejre sit eget 50-års studenterjubilæum til sommer, men opfyldelsen af det ønske satte sygdommen desværre en stopper for.

Jens Jørgen var født og opvokset i Roskilde, hvor han som advokat og som særdeles aktiv samfundsborger havde mange berøringsflader i byens foreningsliv samt som medlem af Katedralskolens bestyrelse, da skolen overgik til amtets regi.

Jens Jørgen havde en udpræget humoristisk sans, som alle vi, der kendte ham, vil komme til at savne i fremtiden, efter at han er indgået i rækken af tidligere formænd for Roskildenser-Samfundet.

Lise Svenstrup
best.medlem

Ved Jens Jørgen Skous død

Mindeord

Det var med stor sorg, at jeg erfarede at Jens Jørgen Skou døde den 16. marts i en alder af 69 år.

Jens Jørgen Skou var medlem af Roskilde Katedralskoles bestyrelse, fra den blev stiftet i 1991 og frem til 2005, hvor han valgte at overlade sin plads til yngre kræfter. I bestyrelsesarbejdet var han altid dybt meget engageret i elevernes ve og vel, og selv om Jens Jørgen var student fra bygningerne på Domkirkepladsen, så hørte han ikke til dem, der beklagede, at skolen i 1969 blev flyttet til Holbækvej. Han var til det sidste dybt engageret i skolens udvikling, vores udbygning og modernisering.

Jeg besøgte ham i hjemmet på Hestetorvet få uger før han døde. Trods sygdommen var han i godt humør, og vi talte længe om planerne for skolen og de spændende udfordringer, skolen står overfor med overgangen til selveje og taxameterstyring.

Vi vil savne hans store arbejde for RKS i det daglige og ikke mindst hans deltagelse ved den årlige translokation, hvor han var fast taler ved den efterfølgende middag.

Claus Niller Nielsen
rektor

Roskildenser-Samfundet fylder 90 år

Den 28. oktober 2006 fylder Roskildenser-Samfundet 90 år.

Hvorledes det hele startede, fortælles i RoarsKilde 1986 af toldforvalter Frans Djørup Bang:

»Vi lærte hinanden at kende så godt, at vi den dag i dag tør være nogenlunde sikre på vore diagnoser over gamle klasse- og skolekammerater. Men vi lærte først og fremmest at holde godt sammen.

Når man efter så mange års forløb atter løber på hinanden, kommer talen hurtigt på de glade skoledage, og man føler sine kammeraters færd i livet.

Sådan løb Valdemar Oxholm og jeg af og til på hinanden, og jeg var let at overtale til at besøge ham i Nykøbing Amtsgård. Som vi så sad der i skumringen efter endt dagværk og så ind i kaminilden, drejede vor samtale sig ret naturligt om vore gamle kammerater, og vi undredes over, at Roskildenserne ikke så vel som Soranere, Herlovianere, Ripenserne og andre havde deres eget samfund. Det måtte vel ikke være så ugørligt.

Jeg drog derfra med løfte om at sondere stemningen blandt kammeraterne i Roskilde. Da denne sondering faldt heldig ud, fik jeg, der dengang boede i Køge, mandat til at rette en forespørgsel til skolens rektor, dr. Bertelsen, om han og den af ham ledede skole ville

stille sig uforstående over for vort forehavende. Thi derom var vi på forhånd enige, at uden skolens og dens lærerpersonales fulde sympati og gode hjælp kunne sagen ikke lykkes.

Hos rektor mødte vi netop den rette forståelse for vor sag og fik gode løfter om hjælp og støtte til realisation af vore planer.

Så drog Jakob Krarup Johannsen og jeg atter til Amtsgården i Nykøbing, denne gang med kufferten fuld af alle skolens gamle årsberetninger. Det var i foråret 1916.

Vi fik nogle travle dage med at finde adressen på en del gamle Roskildensere, som vi antog ville hjælpe med, og havde den glæde at få ca. 70 underskrifter på vor opfordring til dannelse af et samfund.

Vi dannede indtil videre et velfærdsudvalg og tog fat på forberedelse af vedtægter etc. og nåede så vidt, at vi kunne sammenkalde til et konstituerende møde lørdag den 28. oktober 1916 i selve Katedralskolens Solennitetssal.

Som mange vil erindre, forløb vort konstituerende møde under rektor Bertelsens lige så smidige som håndfaste ledelse særdeles fornøjeligt, og vi fik da både vedtaget love og valgt bestyrelse. Senere på dagen havde vi så en fornøjelig sammenkomst på »Hotel Prindsen«, hvis store sal næppe kunne rumme os.

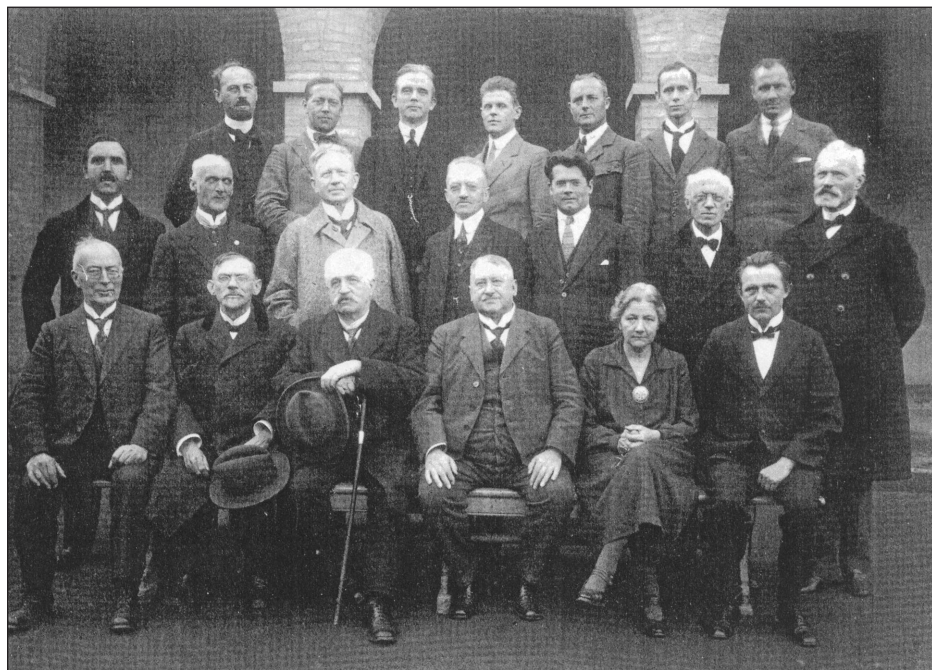
R O A R S K I L D E

Allerede fra første færd var traditionen skabt med hensyn til generalforsamlingen, hvor skolens rektor lige siden har fungeret som dirigent, og der holdes en fest i tilslutning til generalforsamlingen.

Generalforsamlingen og festen er stadig væk hovedhjørnestenen i Samfundets arbejde, og bestyrelsen håber, at der også i de næste 70 år vil være mange,

der vil slutte op om Roskildenser-Samfundet, for den årlige generalforsamling og festen er en god anledning til at gense gamle klassekammerater, også i de år, hvor man ikke er jubilar.« – Citat slut.

PS. I 1989 flyttedes generalforsamling og fest til om sommeren. Første gang den 10. juni 1989.

Rektor Boëtius og hans lærerkollegium.

Rektor Boëtius (1918 – 1932) og hans berømte lind er flere år blevet nævnt under »Åbent hus på Domkirkepladsen«. Nu er det lykkedes at fremskaffe et billede af rektor Boëtius. Og hans lærerkollegium. Fra 1924/25.

Åbent hus på Domkirkepladsen

For flere end 35 år siden - den 9. april 1969 - startede Roskilde Katedralskole undervisningen i sit nye domicil på Holbækvej. Før havde skolen sit hjemsted ved Domkirkepladsen i bygninger, der i dag er en del af Roskilde Amtsgymnasium.

Og som del af en større skole er der selvfølgelig sket en ændring i lokalernes anvendelse.

For 40 års-jubilarer og opefter vil Roskilde Katedralskole være skolen på Domkirkepladsen. Med en hovedbygning mod pladsen og to fløje mod henholdsvis øst og syd. Som en hestesko omkring en skolegård. Domineret af rektor Boëtius' lind fra midten af 1920-erne.

Det er bestyrelsens indtryk, at mange jubilarer gerne vil se, hvad der er sket med de gamle bygninger. Især hvis man ikke til daglig har sin gang i Roskilde.

Vi har derfor gennem de senere år arrangeret besøg i de gamle bygninger. Og en 40-50 mennesker benytter sig hvert år af tilbudet.

I samarbejde med Amtsgymnasiets ledelse vil vi derfor igen i år arrangere en slags åbent hus i de gamle bygninger på Domkirkepladsen. På samme dag som jubilarfesten. Mellem klokken 14 og 15, idet vi tager hensyn til generalforsamlingen på Holbækvej kl. 16. Altså:

**Lørdag, den 10. juni 2006
kl. 14 til 15.**

Tilmelding er ikke nødvendig.

Andreas Sethedal
Bestyrelsesmedlem

RKS' ombygning og udvidelse officielt indviet.

**Program for indvielse af Roskilde Katedralskoles udbygning og
modernisering**
Fredag den 16. september 2005 kl. 11.30

Program i salen:

Velkomst ved rektor Claus Niller Nielsen

Musikalsk indslag: Så skimrande var aldrig havet (3f)

Tale ved formanden for udvalget for Uddannelse, Erhverv og Kultur
Christian Wedell-Neergaard

Musikalsk indslag: Virtual Insurity (2f)

Tale ved Jørgen Beider, Arkitektfirmaet Skaarup og Jespersen

Musikalsk indslag: Piece of My Heart (2f)

Tale ved rektor Claus Niller Nielsen

Slut i salen

Herefter for indbudte gæster og skolens medarbejdere

Afsløring af kunstgave i atriumgården

Tale ved formanden for udvalget for Uddannelse, Erhverv og Kultur
Christian Wedell-Neergaard

Reception i de nye lokaler i atriumgården (103, 104 og 105)

Anders Mouridsens indtryk fra L.A.

Anders Mouridsen er matematisk student fra 2004.

Han studerer guitar på Guitar Institute of Technology under Musicians Institute, som ligger i Hollywood.

**Anders har taget sig tid til at skrive to e-mails, som her er sat sammen.
Mere er i vente.**

Hej Allesammen!

Jeg har haft en del problemer med min OFIRmail. De sidste mange mails jeg har skrevet har aabenbart vaeret tomme, saa nu har jeg lavet mig en ny og trendy gmail.

Til dem, der ikke ved det, saa har jeg det virkelig godt her i L.A., omend moedet med L.A. var meget overvaeldende.

Der gik et meget hoejlydt gys igennem flyet, da vi pludselig kunne se, den der KAEMPE by vi skulle til at lande nede i. Bortset fra 30 hoejhuse i det de kalder »downtown« bestaar hele L.A. af to-planshuse, og eftersom der(vist nok) bor 11 millioner mennesker i denne underlige by, saa kan man naeste proeve at forestille sig, hvor stor den er.

De foerste dage besluttede jeg at jeg var i Hollywood og ikke i L.A., bare for at det skulle vaere en anelse mere overskueligt at gaa i krig med storbylivet.

Den foerste uge gik med at soege lejlighed. Lejligheder er der mange af herov-

re, men det tog tid at finde det rigtige mht. til pris, belligenhed lejevilkkaar o.l. og undervejs har jeg moedt mange maerkelige mennesker!

Den allermest specielle af disse »Landlords« havde (desvaerre) det bedste bud paa en bolig, saa der har vi efter grundige studier af en fem siders lejekontrakt i amerikansk sagsog-mig-nu-ikke-taetskrevet lejekontrakt skrevet under paa et min. seks maaneders leje-maal.

(»Vi« er mig og min nye ven og roommate, Miguel, fra skolen.)

Det er en lille hesteko af eksotisk udseende lyseblaa lejlighedsbygninger. Og i midten er der en dejlig gaard/have, som indbyder til solbadning, stille guitarspil og udendoers sommerstudier!

Lejligheden er det de kalder en 1Bedroom apt, som bestaar af et lille sovevaerelse, en ok stue med udsigt til gaarden, et laekkeret og naesten stort koekken, badevaerelse og et stort walk-in closet. Sammenlagt er lejligheden nok

R O A R S K I L D E

omkring 40 m² og den koster... Ja lad os faa det sagt: \$ 1200/m² alt inkl.

Den beskedne sum er vi saa to om at dele, saa det er lidt over mit budget, men det koster det! Og saa ligger det fem minutter fra Hollywood Blvd. og skolen. Hollywood blvd. er kendt for walk of fame med stjernerne paa jorden, oscarfesten og 8-doerede hummer'e og limousiner i alle afskygninger, saa vi bor lige midt i det hele, og eftersom jeg har 24 timers adgang til skolens meget attraktive faciliteter 7 dage om ugen, saa er det uhyre praktisk at bo lige overfor.

Vi har scoret en masse moebler fra folk der flytter ud og har fundet et helt koekken for \$40, saa det er nok noget vaerre hoe! Men det skal jo ogsaa kun holde et aar - maaske halvandet.

Lidt apropos saa skal jeg op paa skolen i morgen til placement evaluation/registration og placeres paa de passende niveauer. Afh. af mit niveau i forhold til de eksisterende krav, kan jeg faktisk tage min Degree paa et halvt aar. Det bliver dog ikke tilfaeldet, da min node-laesning halter en del, og niveauet i oevrigt er ret saa hoejt! Men det kunne vaere rart at slippe for at starte heeeelt fra bunden ... Men nu ser vi hvad der sker!

Og nu vi snakker om skolen, saa er det endnu vildere end jeg havde regnet med! Skolens postadresse er paa en sidegade til hollywood blvd, men sko-

lens hovedindgang ligger herudtil. En slags hesteskoform, hvor der i midten er noget udendoers cafemiljoe, hvor folk sidder og noerder den max! Paa venstre side er der en M.I.cafe, hvor der stjernernes aflagte guitarer haenger paa vaeggene i glasmontrer. Paa hoejre side er der en koncert sal med glasvaegge (igen ligeud til hollywood blvd.), hvor der er cafe og jam om aftenen og i undervisningstiden er der Live performance workshops (mere om det senere).

Lidt laengere inde er skolens egen musikbutik, MRS' kontor (dem der staar for auditions paa skolen og saelger eleverne til hoejre og venstre).

Helt inde i bunden gaar man saa efter et sikkerhedstjek ind i den store firkantede klods, der egentlig er M.I. foerste plan er Recording Artist program's og er derfor studier i alle afskygninger og stoerrelser! Dem har jeg ikke adgang til som GIT elev, men de der studerer her, skal jo bruge nogen musikere til at oeve sig paa, saa det gaelder om at laere dem at kende:).

Derudover er der paa foerste sal skolens hovedkoncertsal. Topproff med lys, lyd og storskaerme (som i oevrigt ogsaa koerer direkte ud til alle mulige andre tvskaerme rundt omkring paa skolen) og det er ogsaa her de store stjerner spiller, naar de kommer forbi.

Ogsaa her er der Live performance workshops og efter hver af disse faar

R O A R S K I L D E

man en DVD, med sin optraeden som man saa kan gaa ind i computerrummet og evaluere.

Saa er der skolens bibliotek, og det er nok taet paa at vaere det bedste af det hele. Udover diverse tidsskrifter for alle taenkelige instrumenter og alverdens musik-DVD'er og CD'er, er der optagelser af alle koncerter der har vaeret paa skolen. Det er i sig selv fedt, men det bliver ikke vaerre af, at man kan tage dem med ind i computerrummet, hvor der er Practice-stations saa man kan studere hver en detalje i slowmotion o.l. he he!

Undskyld, men jeg har ikke flere penge, og ikke mere tid her paa internetcafeen! Saa i maa faa beskrivelsen af de sidste to etager og min kommende undervisning en anden dag...!

Haaber i har det godt derhjemme i kulden:!) Jeg skal ud og koebe mig et par shorts nu...

Kh Anders

hej igen.

Shorts'ene maa vente... Nu fandt jeg endelig noget gratis internet! Det var skolen jeg var ved at beskrive(haaber i er med saa langt, selvom det gaar lidt staerkt med formuleringerne og i oevrigt er en ordentlig svada! Der er bare saa meget at fortaelle) Paa anden sal er der saa en hel trommeverden. Lange

gange med doere paa begge sider og bag ved hver doer er et naesten lydtaet rum med et eller flere trommesaet. Udover det er der klasselokaler bestaende af en lille scene med alt hvad et band skal bruge, tavler o.l og en 20-30 stole. Saadan er det ogsaa paa guitaretagen og i de smaa rum er der baade soloundervisning, sessions i smaa grupper indenfor alverdens genrer!

Saa er der et 20 m2 rum, hvor Scott Henderson sidder tre dage om ugen (til dem der ikke ved det, er han en verdenskendt bllues/fusionsguitarist, der udover at turnere i sit eget navn, spiller med Chick Corea og Weather report-slaenget) og de sidste to hverdage er det Paul Gilbert (80'er rock-sportsguitar idol, som en hver teknisk orienteret guitarist med respekt for sig selv har noerdet i timevis!) Her er der aabent open counselling, saa man gaar bare derind, naar man har lyst, og saa er der en eller flere, der spiller med dem og stiller spoergsmaal mm. Saa er der ogsaa en h... masse keyboardoeverum/klasselokaler og vocal labs, men jeg kan aerlig talt ikke huske hvordan det hele haenger sammen!

Men det er saa overvaeldende faciliteter at Peter, som skal gaa paa L.A. Music Academy i pasadena (Oest L.A.) efter jeg havde vist ham rundt var klar til at sige lejligheden op og flytte skole! Desvaerre havde han ikke penge nok og gik fra det igen...

Jeg vil blive undervist i en raekke obli-

R O A R S K I L D E

gatoriske fag, som vedr. teknik, musikforstaaelse, hoerelaere, musikteori og alt det basale. Derudover er der en række valgfag, som jeg overhovedet ikke vaelge i mellem.

Udover specifik genre specialisering (bliver nok blues, country og soul/R&b for mit vedkommende) er der guitarstudieundervisning med demoprojekt og en række meget nyttige valgfag om musikindustrien: hvordan man sælger sig selv som solomusiker, beskytter sine rettigheder, faar bandet ud af ovelokalet og hvad der forventes af en turnerende musiker o.l.

Og saa er der det fedeste: LPW's. Disse workshops foregaar i koncertsalene og er genreinddelt (mange genrer inkl. reggae, hiphop og alt muligt). Det bliver saa annonceret hvilken sang, der vil blive arb med i hvilken workshop og saa skriver man sig ellers bare op. Paa biblioteket har de saa nodemateriale og CD klar, saa alle er klar naar de moeder.

Jeg skal spille mindst en LPW om ugen, men der er ingen graense for hvor mange jeg maa spille:)

Hvad angaar niveauet herovre, saa konstaterede jeg meget hurtigt efter moedet med Miguel (der er uddannet jazzguitarist) og M.I. at jeg ikke kommer til at imponere nogen, med hverken teknik, teori, genreforstaaelse e.l.

Men derimod har jeg fuld tiltro til min musikalitet og min musikforstaaelse, og det er et VIRKELIG fedt, konstruktivt og meget nyt udgangspunkt for min musikudoevelse.

Jeg ved ikke om det giver mening for jer, men det er helt lettende, og indtil videre har jeg faaet meget positive reaktioner paa mit guitarspil, og jeg kan slet ikke vente med at komme igang!

Derudover har jeg allerede moedt mange superfine og talentfulde mennesker og ind i mellem bliver jeg helt forundret, naar kommer jeg i tanker om at jeg oprindeligt tog afsted alene:) jeg kunne skrive endnu en svada om landet indbyggerne og det meget maerkelige ting jeg har oplevet, men det bliver ikke nu...

Skriv endelig igen, det er guld vaerd med en mail derhjemme fra. Jeg skal nok svare saa snart jeg faar mulighed for det - naar jeg begynder paa skolen har jeg nem adgang til internet. Og i oevrigt hvis i kommer forbi Holllywood, saa kig forbi 6765 Yucca St #8. (CA 90028 Hollywood, USA... Eller giv mig et kald paa mobilos (001) 323 839 9930.

Tusind hilsner til jer allesammen, fra landet, hvor jorden er haevet, saa der ikke er (ligesaa) hoejt til stjernerne (wow! Metafor!)

Det var hyggeligt at skrive til jer!

Anders

Om skolen omkring 1950

Af Flemming Karlsen

Fra Flemming Karlsen, realist 1953, har redaktionen modtaget et større manuskript om hans skoletid 1948-1953. Vi har til dette nummer af RoarKilde udvalgt et par afsnit:

Begyndelsen

Så gik jeg en dag i august 1948 ind ad skolens port for 2. gang. Temmelig benovet over de imponerende omgivelser med landets mest storslåede kirke som nærmeste genbo.

Og en smule nervøs for fremtiden. Jeg havde været nr. 1 i klassen på Absalons Skole. Men nu skulle jeg konkurrere med en række nye kammerater som vel for størstedelens vedkommende hver især måtte formodes at være Spitz-enreiter, hvor de kom fra.

Jeg havde en fætter i klassen. Han havde hjemme i landsbyskolen haft et fag, som hed KATEKISMUS. Det vidste jeg intet om. Ikke engang ordet.

Nå, hvad det angik, behøvede jeg ikke at være nervøs. I hele 1. mellem lå jeg som en af de øverste i klassen. Det var først senere, da opgaverne blev sværere, at jeg rutsjede ned gennem rækkerne. Så må andre jo til gengæld være avanceret, efterhånden som kravene blev større. Men dem om det.

Men der var andre problemer lige fra starten.

Jeg havde anskaffet de bøger, der stod

på boglisten. Men vi skulle også erhverve en Højskolesangbog, og den var vi nogle stykker, som ikke havde. Efterhånden dalede antallet til 2. Men jeg måtte ikke få den for min far. Sagen var den, at den kun kunne fås i brugsforeningerne! Og min far var fri købmand, så altså: NEJ!

Heldigvis havde vi en brugsuddelerdatter i klassen, og efterhånden fik vi to efternølere også hvert et eksemplar, så man ikke var handicappet på det punkt. I øvrigt sang jeg vist aldrig med i de 5 år. Så for den sags skyld kunne man godt have holdt mig udenfor.

Morgensang

Efter første time var der morgensang. Hver dag. Tidligere havde der vist været »lovsang« mandag morgen og lørdag efter skoletid. Det var ved sådanne lejligheder, at rektor Boëtius kunne finde på at afbryde sangen under henvisning til, at man ikke havde sunget med tilstrækkelig aplomb!

Så vidt jeg husker, var der mødepligt for elever. Derimod ikke for lærere. En elev indrykkede en statistik i QUID NOVI over lærernes fremmøde i en periode. Det fremgik heraf, at lærere normalt var repræsenteret af:

1. Rektor Fogh, der eventuelt fulgte sangen op med en lille briefing (det hed det vist ikke dengang).

2. Inspektør, lektor Kjær, der rangerede rundt med tropperne.
3. Sanglærer Carl Haahr ved flyglet.
4. Samt Niels A. Christiansen.
5. Og et minimalt antal andre.

Man anvendte højskolesangbogen. Så vidt jeg husker, blev vi mellemskoleelever anbragt på den søndre langside. Altså mod skolegården.

Gymnasieeleverne fik den nordlige langside. Det kunne forekomme, at de bageste satte sig i vinduerne. Hvilket resulterede i et læserbrev i QUID NOVI. En lærer fandt det forkert, at turister, efter at have besøgt Domkirken, som det første derefter fik udsigt til et antal større og mindre bagpartier ...

(fortsættelse følger)

Den afrikanske virkelighed (!?)

Af Tanja Gyldengren

Det er sent fredag aften. Regnen hølver ned over mig, og varmen slår imod mig. Jeg er lige landet i Entebbe Airport, Uganda. Trætheden er så småt ved at tage over for de sommerfugle, der har fløjet rundt i min mave hele dagen. Jeg kan se frem til fem måneder i Østafrika, hvor jeg de første fire måneder skal være volontør for Folkekirkens Nødhjælp sammen med fire andre danskere. Vi skal bo hos hver vores familie og ud og opleve det »virkelige Afrika«.

Vi startede med en lille introuge til det afrikanske. Lige for at blive vænnet til varmen og kulturen. Og så begyndte eventyret for alvor.

Vi skulle fra Kampala (hovedstaden i Uganda) med en bus om morgnen, ned til den sydlige del af Uganda. Turen skulle foregå i bus, og her blev jeg for første gang konfronteret med begrebet »African Time«. Vi havde fået at vide, at bussen skulle køre kl. 8.30, så selvfølgelig var vi klar og sad i bussen på

det tidspunkt. Nu er det bare sådan i Afrika, at man kører ikke før bussen er stop fyldt. Ikke bare fyldt, som vi synes er en fyldt bus, nej, fuldstændig propet. Men halvanden time efter, vi skulle have været kørt, satte bussen sig i bevægelse, og vi begyndte den fire time lange køretur. Jeg så frem til endelig at skulle ud og bo hos familien, selv om jeg vidste, at det ville blive en tid med både op- og nedture.

Da jeg kom ud til familien, tog de imod mig med åbne arme, og jeg følte mig meget velkommen. Der var ikke det, de ikke ville gøre for, at jeg skulle have det så godt som muligt. Familien bestod af fire børn og en mor og en far. Den ældste var en pige på 10, og hun boede ikke hjemme længere. Da familien havde fået en dreng, blev hun sendt over til bedsteforældrene for at hjælpe dem med de daglige gøremål. Da var hun tre år.

Der gik en uges tid, før jeg fik smidt

»gæsterollen« af mig og kom ind i familiens hverdag. De var ikke helt sikre på, at jeg kunne klare at leve som dem, men jeg prøvede at overbevise dem om, at det var altså det, jeg godt ville prøve. Det synes de var meget mærkeligt. Så jeg tror, vi på en eller anden måde indgik et kompromis, hvor jeg følte, at jeg levede ligesom en ægte afrikaner, og de følte at jeg fik lidt særbehandling. Forskellen på den måde, vi lever, er så stor, at det sagtens kunne lade sig gøre. Efter en meget intens familieoplevelse i Uganda var det tid til at komme videre. Næste stop var Tanzania. Her skulle jeg være to måneder i en flygtningelejr sammen med to af de andre danske volontører. Vi vidste ikke rigtig, hvad det var, vi skulle ned til, men da vi havde tilbragt et par måneder i det afrikanske, tog vi det ganske roligt.

I det område, vi skulle til, er der fire flygtningelejre med flygtninge fra Burundi. Vi blev dog alle tre indkvarteret i den samme lejr, fordi det var der, sikkerheden var bedst. Vi boede i medarbejderområdet, sammen med de lokale medarbejdere, og så var det ellers op til os selv, hvad vi ville bruge tiden på. Den første uge, var vi med forskellige afdelinger, der arbejder i lejren, rundt og se, hvad de lavede. Men da vi havde været rundt med dem alle sammen, skulle vi selv til at finde på ting at give os til. Og det var nødvendigt. Bare at sidde og glo, giver én kuller. Så en af de andre og jeg besluttede at udvide det informationscenter, der var i lejren – det lå nemlig uden for beboelsesområdet. Så vi begyndte at arbejde på at flyt-

te det ind midt i lejren. Det var en lang, men givende proces, og vi åbnede det med et brag af en åbningsceremoni, med trommer, taler og filmvisning.

Da opholdet i flygtningelejren var forbi, var det tid til at lege turist. Kontrakten med Folkekirkens Nødhjælp, gik til midt i december og min flybillet var til sidst i januar. Så seks uger havde jeg til bare at rejse rundt og få oplevet en større del af Østafrika.

Julen skulle fejres, og så tog vi på safari, hvor vi så alle de dyr, der nu skal ses på sådan en tur. Lidt hiking i nogle bjerge i den nordøstlige del af Tanzania, blev det også til, og så sluttede jeg min Afrikatur af med at tage ti dage til bounty-øen Zanzibar. Her var der dømt ren afslapning, solbadning og hygge. En rigtig god måde at afslutte et fedt ophold i det afrikanske.

Jeg er kommet tættere på noget af den afrikanske befolkning og har fået et personligt forhold til nogle af dem. Det, der sker i Afrika, er for mig ikke mere bare noget, man ser i TV-Avisen søndag aften. Det er kommet tættere på, og det har givet mig et andet perspektiv at se tingene i. En tur, jeg ikke vil have været foruden.

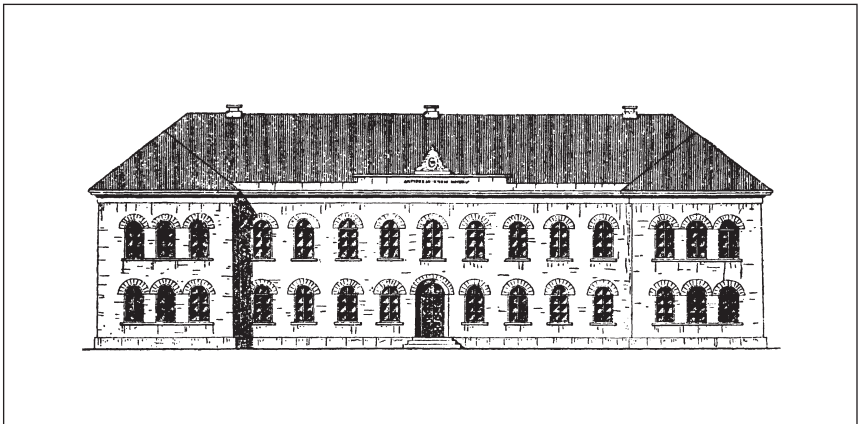
Som volontør for Folkekirkens Nødhjælp skal man bo hos de lokale i det område, man kommer til. Man skal følge en organisations arbejde, men man har ikke noget decideret job udover at skulle holde foredrag, når man kommer hjem.

Derfor er det for egen regning, og legatet fra Roskildedenser-Samfundet faldt derfor på et tørt sted. Tak for det.

R O A R S K I L D E

Jacob Kornerups gengivelse af katedralskolen, malet i 1880-erne.

Tegning af 1842-skolen (fra Artibus Ingenius).